

Пре онога: Да ли бити, мора да је било: Пити.
Прецизно речено, то је било: Пити, ил не бити.
Шекспирови преци стари познавали су те ствари.
м..м. ј.

Од свих ликовних сусрета и дружења у сликарском трудоделању највише волим оне који се згоде на селу или у непрегледу какве дивљине од које су се нобл – људи, све бежећи, склонили, као да су им асфалт и канализације осињака градских, род рођени. Људи из тог, природом почаствованог окружења, који сликаре примају на рад, као по правилу, наликују богомданој драгости произашлој из кухиње природних закона. То све се односи и на породицу Миљевића, коју сам имао прилику да упознам у Старим Лединцима октобра 2о13, године док сам, тих златасто јесењих дана са десеторо својих колега, сликао измаштане и помало припите слике. За свега три до четири дана, уз споровозно пијуцкање и неусиљени мезетлук, сваки стваралац је насликао најмање две слике, а неки и више од тога. Када је створена прилика да се Миљевићи у амбијенту свог винског подрума, где су и настале слике, захвале сликарима на дарованим делима, приредили су опет у том простору, тојест у Старим Лединцима, изложбу тих слика. Упричили су, уз богату закуску, богат музички програм са пуно заслужених аплауза, наздрављања, честитања и весеља од срца. То се десило ове, пролећне 2014. године, првих дана маја, који никако да се опрости од зиме и заостатака јесени а са Летом као да се гледа преко нишана. Прави концерт класичне музике упричила је музичка породица Балаж Флоријана, којом приликом је маестро својој супрузи Марти, професору соло певања, честитао енти рођендан. Моје појединство је домаћина, испред ликовних стваралаца, поздравило са наздравичарском песмом коју сам краснописао на имитацији пергамента. Ту песму, која говори о вину и начину пијења истога поклонио сам породици Миљевић. Док смо од ишчитавања те песме правили представу, готово атракцију, ту се нашао са фото апаратом, креативан и радознао, увек спреман на ту врсту изазова, још један уметник, Михаило Берчек, који такође, уз свесрдну помоћ породице у тип - топ форму доводи и потписује већ четврти број ревије ТОП СРБИЈА. Можда ће и ово зрно лепоте бити онај осмејак и разлог за радовање, који ће обогатити његов часопис чији је мото: Најбоље из Србије. Организатор овог ликовног дружељубља, сликар Станко Родић, потрудио се да гости и сликари добију каталог са сликама уметника и њиховим краћим бипграфијама. Тако сазнајемо да се на тој изложби и у трајном власништву Драгана и Мие Миљевић, као и њихове деце, Таре, Гале и Вука, налазе слике Станка Родића, Ванча Христова, Бранислава Бошковића, Живорада Жике Поповића, Др

Драгишеее Ђорђевића, Миодрага Мије Миљковића, Јелене Поповић, Милана Милића Јагодинског, Мује Алагића и Наташе Гегић Ралетић. Уз тијано појење и опроштајно наздрављање запутили смо се у тишину остатака узбуркане ноћи,

е да бисмо и тај трун од сна испили до дна,
наравно, са флашом пића из подрума Миљевића
и све проживљено јако да не ишчили тек тако.
Док испијам њину шљиву љуту,
Миљевића подрум видим на свом путу.

милан милић јагодински

здравица

Поздрављам вас
и уз ово блажено и питко вино
дижем чашу са намером сви да свима наздравимо.
Нека ова чаша буде лош господар, добар слуга,
лака као седма, осма или било која друга.
Нек’ учини да мислимо нешто дубље и зрелије.
Нека око нас све буде мало лепше, веселије.
Жедни, жудни и остали ничим не треба да крију
своју спремност и решеност мало више да попију.
Него нека оном који умерен у пићу није
дају наук како треба мудријашки да се пије.
Музиканти опуштено ведру ноту нека следе.
Усмерену на присутне добро нек' је распореде.
Учинимо да трајемо, пијући полако, фино,
као да се дуго знамо, као да смо старо вино.
Од овога часа нека утемељи се познанство,
којему ће храна бити немерљиво постојанство.
Нека свако својој кући на ногама својим оде
и нека му у сан дођу само оне лепе згоде.
И сачувај благи Боже од зла ове веселнике

у којих су мисли чисте, премда моћи невелике.
Сваком добро, чест и час, нека вино испуни све нас.

милан милић јагодински